

ნათლისღებისათჳს ძისა იმრთისა, აფლისა ჩუენისა უესუ ჟრისტჳსა სოჲანჳს მიერ *

ოველთა დაბადებულთა აფალი ნი-
 ალთაგან შამისათა მოვიდა ჩუენდა
 და განმდიდრდა ყოველი დაბადებული
 მადლითა შისითა. ნა გამოგჳრნდა ჩუენ,
 დარჩილთა, მაცხოვრად და ყოვლისა ცოდვისა
 გმობაჲ განაქარვა. სამოგჳრნდა იმერთი, რა-
 ვდენცა შემძლებელ ვიყვენით ხილვაჲ მზისა,
 და კუალად მონებად გჳნოდა და მკჳდრად. ჟი-
 ნყნარა მდინარემან წყაროჲ იგი მონყალეებისაჲ
 და ყოველთა შემნდობელად გამოჩნდა. ცეცხ-
 ლი იგი საიდუმლოჲ შეზავა წყალთა და შეჳ-
 ზავნა შეუზავებელთა, სულნი ჳორცთა თანა
 განბანნა. ნა აფალმან მონისაგან ნათელ-ილო
 და ჩუენ ყოველთა ჳემმარიტთა მათ ჳორცთა
 სინმიდისა შისისათა შეგინებულნი და შე-
 ბლალულნი განვიბანენით. ნა რომელნი მეფო-
 ბისაგან სიგლახაკესა შევრდომილ ვიყვენით,
 მეფობადვე მოგჳყვანნა, რამეთუ მდიდარი სი
 ჩუენთჳს დაგლახაკნა, რათა ჩუენ შისითა მით
 სიგლახაკითა განმდიდრდეთ. სამოგჳბრწყინ-
 და ჩუენ შჳც იგი სიმართლისაჲ და რომელ-
 თა იგი მწუხარებით გუეძინა, განვიფრთხვეთ
 სიხარულით; და რომელნი ბნელსა შინა ვიყვე-
 ნით და აჩრდილთა სიკუდილისათა, ნათელი
 გამოგჳბრწყინდა ჩუენ (მთ. 4,16).

2. სანიბანა სოფელმან სიმრავლჳს იგი ცო-
 დვათაჲ წყლითა მით ჳემმარიტითა, განირცხა
 ბუნებაჲ კაცისაჲ ნათლის-ღებითა, რომელი იგი
 გარდასლვითა მცნებათაჲთა შეგინებულ იყო.
 სლიხილნეს გულთა გონებანი, რომელ იგი და-
 ბრმობილ იყვენეს ცთომითა და მოეგო, რომელ-
 თაჲ ნარწყმედულ იყო. «სნ გიხაროდენ უფლი-
 სა მიერ, მერმე გეტყჳ: გიხაროდენ»(ფლჳ.4,4),
 ვითარცა თქუა მოციქულმან. ჳამეთუ კუალად
 უქორწინებელმან მან სანათლომან მეორედ
 გუშვნა და ახლადშობილთა ამათ კერტი იგი
 გონიერებისაჲ მოგუეცა, რომელ არს სული
 ჩმიდაჲ. ნა ჩუენ მარადის სინმიდისასა მას
 ძესა დაუნყუედელსა ტკბილსა ვსუამთ და

10 ვიხარებთ აფლისა მიერ.

3. სიხაროდენ, სორდანემან სძლო ეშმაკსა,
 რამეთუ ჟრისტჳს მას შინა განიბანა და ეშმაკნი
 განჳკრთეს და ივლტოდეს, და იმრთეებისა-
 მან სამჳადურმან ვეშაპი იგი შეიპყრა და მო-
 სჳო. შოუჳდა იგი ძოვნად ჳორცთა მისთა და
 განეხუა ძალი იგი დაფარული, რომელი მან
 ვერ ცნა, რამეთუ კაცთა ბუნებრივითა ხატითა
 ხედვიდა შას და ჳკადრა. სრამედ ძალითა იმ-
 რთეებისაჲთა შეიწუა იგი. შას ეგონა, ვითარმ-
 ცა შთანთქა სიგი, ვითარცა ერთი თანამდები,
 არამედ ძალმან იმრთეებისამან დასაჯა და
 დააშთო იგი, ხედვიდა რაჲ სოჲანჳსსა ჳელი-
 სა დადებასა და ნათლის-ცემასა, ჳომელსა
 არა უჳმდა ნათლის-ცემად. ნა სიმდაბლესა
 მას შისსა ზედა შესცთა და თჳთ შეიტყუ-
 ვა იგი. ყოვლით ძალით მისითურთ მიუჳდა
 და დაინთქა. ჳამეთუ ესე ჩუენ სახარებაჲმან
 გუაუნყა – საკრველი იგი დიდი, ყოველთაჲ
 მეორედ-შობაჲ. ნა შხოლოდშობილისაჲ იგი
 ჩუენ თანა ზიარებაჲ ბანითა მით წყლისაჲთა
 თჳსითა სახიერებითა მოგუმადლა და არა თუ
 რაჲ ჩუენ ძლით, რამეთუ იტყჳს: «მაშინ მოვ-
 იდა სესუ სალილუაჲთ სორდანედ სოჲანჳსსა,
 რათამცა შანცა ნათელ-ილო მისგან»(მთ.3,13),
 ოდეს აქუნდა ნელსაცხებელი სამსახურებელი
 ნათლის-ცემასა მას. ნა რომელნი იგი მოვ-
 ილოდეს ნათლის-ღებაჲ, ზოგსა ნიჳსა მას
 მისცემდა და თანა სინანულსა ამცნებდა და
 პირველთა მათ შეცოდებათა მცნებითა მით
 სინანულისაჲთა ნუგეშინის-სცემდა. ჳამეთუ
 მიცემულ იყო წინამსრბოლებაჲ იგი და და-
 სასრულებაჲ წინაღსწარმეტყუელთაჲ.

4. ნა ვითარცა სანთელი წინა უძლოდა
 ნათელსა მას და დაღამებასა მას შჳჳლისა-
 სა და ჳემმარიტსა მას შჳესა აღმოსლვად
 ნათლის-ცემასა მას ქადაგებდა და მოსლვა-
 სა მას შეუფისასა წინა აუნყებდა. ჟრისტჳს
 შეუფჳს საუკუნჳს და იმერთი ჳელმწიფებისაჲ

* კიენი I, რედ. კ. კეკელიძე, ტფ., 1918. გვ. 10-15.

და მთავარი მშდობისად, შამად მერმისა მის საუკუნოხსად – ზრახვით აქუს ჩუენ თანა ძალი; და ნეფსით ყო, რადცა უნდა; ვითარცა გვჩუენა და ვითარცა გუასნავა, იქმნა ჴგი, რომელ არა იყო, იპოვა. ჴინ თვნიერ შისა ძედ და არცა კუალად ნეფსით დამდაბლებით რიცხუსა მას სამეზისასა მო-რად-აკლდა და სოფლისა გულთა შენდობით აღაშქნებდა და სულთა განჰკურნებდა, განჰჰსნიდა კრულთა ჴმითა აღდგომისათა ჴმისა უმახვლჴს საკვრველი. 10 ჴამეთუ სიტყვით იქმს, შეუძრველსა ბრძანებით სიკუდილსა დაჰჰსნის ფესვითა, განჰკურნებს სალმობათა, მოაქუს ნიჩაბი იგი ჴელმნიფებისად და განსწმედს კალოსა მორწმუნეთა იფელთაგან, **სურიაებრსა** ბზოვანსა სიბოროტისასა და განარჩევს იფელისაგან ღუარძლსა მას, და დასდებს იფელსა მას საუნჯესა სიხარულისასა და ღუარძლსა მას და ბზესა მისცემს ცეცხლსა დასანუველად.

5. **წ** კუალად იტყვს: «მაშინ მოვიდა **ესე სოვანჴსა** ნათლის-ღებად მისგან» (მთ.3,13; მრკ.1,9). **წ** შენ ამის სიტყვსათვს, რომელ ვთქუთ დამდაბლებისათვს, ნურად ორგულ იქმნები, ვითარცა დიდებასა იმრთეებისა შისისა მო-რად-აკლდა; ნუცაღა ჴორცთ-შესხმისა და აღზრდისა შისისათვს; და ნუცა მოსლვისა შისისათვს და **სოვანჴსგან** ნათლის-ღებისათვს რას ორგულეზ. ჴამეთუ შან ესე ყოველი ჴორციელეზით შენთვს თავს-იდვა, რადთამცა შენ წყალთა მათ შთაჰჴედ მონად და აღმოჰჴედ ჴრისტჴ-შემოსილი. შაშინ მოვიდა **ესე სოვანჴსა** ნათლის-ღებად მისგან, ჴეცი-სად ქუეყნად, ჴემოქმედი შექმნულისა, იმერთი კაცისა, **ოფალი** მონისა, **შეუფჴ** საუკუნომ წინამორბედისა. **წ**რა თუ დიდებასა შისა მო-რად-აკლდა, ნუ იყოფინ, არამედ ჩუენისა ცხორებისათვს ამას ყოველსა თავს-იდვზს. იმერთ არს და კაც და ჴორციელად შობითა მით ყოველნი საქმენი და საკვრველებანი მისნი, რომელ ქმნნა, ურწმუნოთა მათ საცილობელ ექმნეს, და ნათლის-ცემად იგი შუენიერებით პირველი არუენა შემდგომად, რადთამცა ყოველი იჴჴ იგი განაქარვა.

6. «**შაშინ** მოვიდა **ესე სოვანჴსა** ნათლის-ღებად შისგან. **ხოლო სოვანჴ** აყენებდა შას და ეტყოდა: მე ჴენგან მიჴმს ნათლის-ღებად და ჴენ ჩემდა მოხუალა?» (მთ.3,13-14). **წ**აღათუ შენ, **ოფალი**, თავი **წ**ვისი დაიმდაბლე და სიგლახაკე შეიმოსჴ, ვითარცა კაცმან, ხოლო

მე სიმაღლისა ჴენისა ცნობასა ვერ განვემო-რო, რამეთუ მე დავდნები და ვძნი მეუფებისაგან ჴენისა. შიხედვით გლახაკ **წ**არ, ვითარცა ჩუენ, ხოლო მე ღალად-ვყო, ვითარცა **წ**არ. 5 **წ**რავად გიჩუენე შენ, **ოფალი**, ვნებისათვს, ხოლო იმერთად აღგიარებ, რამეთუ ყოვლისა-მჰპრობელ **წ**არ. ჴიდრე მზისა ხილვადმდევე გიცან ჴენ, ჴემოქმედი, და მუცელსა შინა ვჰკრთებოდე ჴენსა მოსლვასა და უწინარჴს მშობელთა ჩემთა მომეგონე. **ო**მრწემჴს ჩემსა შობით და უხუცჴს ხარ საუკუნეთა. «**შე** ჴენგან მიჴმს ნათლის-ღებად და ჴენ ჩემდა მოხუალა?» ჴენ მოხუედ მოტევეზად, არა თუ შენდობისა მოღებად და აღშქნებად დაჴსნილთა მათ. **შე** 15 ქადაგებად ყოვლისა ერისა მოვლინებულ ვარ შენდობისათვს, არამედ არა განთავისუფლებულ ვარ მამულისაგან თანანადებისა. ჴამეთუ ჩუენ ყოველნივე პირველისაგან შექმნულისა შეცოდებითა თანამდებ ვიპოვენი, გარნა ჴენ მხოლოდსა ხოლო არა აქუს ბინი ეშმაკსა. ჴამეთუ ყოვლისა ჴემოქმედი **წ**არ და ჩუენ თანა არა ჴიარ **წ**არ ცოდვასა. «**შე** ჴენგან მიჴმს ნათლის-ღებად და ჴენ ჩემდა მოხუალა?» **შე**უფჴ ხარ მაღალი და დამსდაბლდი, მშდ ხარ და 20 მდაბალ გულითა და უკადრებელ ჴელმნიფებითა. იემ თანა სდგა და განუშორებელ **წ**არ. **წ**რა მაქუს მე ენად, რასა მიბრძანებ მე ნათლის-ცემასა ჴენსა. ჴამეთუ ჴენ სთქუ: «იყავნ ნათელი» (შესქ.1,3), არა მე, და უწოდე არაყოფილსა და ყოველნი, ვითარცა ყოფილნი, მიბრიოდეს, რავდენნი რად ჰქმნენ. სათნო-გიჩნდა ხატად ჴენდა და შეჰქმენ კაცი. **წ**ლილე იგი თიჴად მკუდარი და უკუდავსა მას შეხვე იგი და ჰყავ უტყვ იგი მეტყუელად, და დაადგინე 30 იგი მთავრად ყოველსა ჴედა სამოთხესა. ჴეი-შურვა მისი ეშმაკმან და განაშიშულა იგი, და მისითა მით შეცოდებითა ყოველი თანანადები ცოდვისად მოვიდა ჩუენ ჴედა.

7. **წ** შენი არს საქმჴ, ჴელოვანო, რამეთუ დაჰბადე; განკურნე, ვითარცა გნებავს. «**შე** ჴენგან მიჴმს ნათლის-ღებად და ჴენ ჩემდა მოხუალა?» რად მიბრძანებ მე შეუძლებელსა? მე ქუეყანამან მშვა, ხოლო ჴენ იმერთმან, ვითარცა იცი; მე – ჴრწნილებამან, ხოლო ჴენ – სიბრძნემან; მე – მლდელმან ურწმუნოებით, ხოლო ჴენ – გამოუთქუმელმან; მე – მუცელმან ბნელით, ხოლო ჴენ – ნათელმან საუკუნემან; მე – ბერწმან მკუდარმან, ხოლო ჴენ – ჴეცისა ცხორებამან და ქუეყანასა ჴედა ქალწულმან.

შე ნებით კაცობრივისაგან ბუნებისა ვიშევ, ხოლო ჰენ წმიდათა-წმიდად და შეუახლებელი, და ჰენ ჩემდა მოხუალა ნათლის-ღებად?

8. **ჰოლო** **ესუ** **ჰრქუა** მას: «აცადე ან და დადუმენ და მერმესა მას მოელოდე, რამეთუ ჟამი ბრძოლისაა არს და მოღუანებაა ცხორებისა. **ჰამეთუ** ვეშაპი იგი, რომელი ნყალთა შინა დამალულ არს, და თუ შე არა შთავჯდე და განვხეთქო უკეთური იგი, ნყლულება იგი მისმიერი ვერ განიკურნოს. **თა** უკუეთუ შე არა ნათელ-ვილო, ნათესავი იგი **ნადამისი** შეკრული ვერ განიკურნოს. „**ცადე** ან, რამეთუ ესრე შეუენის აღსრულებად ყოველი სიმართლც“» (მთ.3,15). **შაშინ** მიუშუა **შას** **სოვანე**. **თა** ოდეს ნათელ-ილო **ესუ** და აღმოჯდა ნყლითა, აპკურებდა იგი ცუარსა მას და განაშორებდა ცოდვათა და იქსნიდა წარწყმედულთა. **თა** მუნქუესვე განეხუნეს **შას** ცანი, რომელნი იგი **შან** დამოდრიკნა. **სანეხუნეს**, არა რათამცა ნახა შშობელი, რამეთუ **შისთა** წიაღთაგან განუშორებულ იყო, არამედ რათამცა გამოუჩინა ჴელმწიფებად იგი ყოველთა, რომელ **შას** აქუს; და საეჭუელი იგი, რათამცა გჴრუენა პატიოსნად. **სანეხუნეს** ცანი, რათამცა უჩუენეს გარდამოსრული იგი. **თა** სული **ჩმიდაა**, მსგავსად ვითარცა ტრედი და არა ვითარცა კაცი, გარდამოჯდა ზეცით, რათა არღარა იკადრონ ესე ვითარითა მით ხედვითა გმობად და ეყოს მათ მიზეზ, რომელნი იგი ურწმუნოებით იტყვან, ვითარმედ: ზეცითვე ჴორცითა გარდამოჯდაო.

სანეხუნეს ცანი და იხილა სული **ჩმიდაა**, ვითარცა ტრედი, გარდამომავალი და დაადგრა მის ზედა: «და იყო ჴმად ზეცით, რომელი იტყოდა: ესე არს **ქც** **ხემი** საყუარელი, რომელი შე სათნო ვიყავ»(მთ.3,17). **სე** არს **ხემ** თანა დიდებულ და **ქც**, რომელსა ხატითა მონებისათა ჰხედავთ. **თა** არა არს **ხემ** თანა დაკლებულ; თანაშემოქმედ ყოვლისა და არა მონაფც. **ქუენ** თანა ჩას, ვითარცა თქუენ, და ჩემგან განუშორებელ არს. **სლახაკ** კაცთა შორის და საშინელ ანგელოზთათს არს ცოდვლთა, არამედ ჩემგან განუშორებელ.

9. **წნ** ჩუენ ვიტყვთ, ვითარმედ: ესე არს **ქც** იმრთისა; ესე არს ეკლესიათა სიბრძნე, ესე არს ქადაგებად მადიდებელთა. **წრა** თუ ორსა ძესა ვიტყვთ, დაღაცათუ ვინმე მწვალებულნი აცილობენ და გარდააქცევენ ჩუენსა მას დიდებულსა და ჴემმარიტსა სარწმუნოებასა. **ჰოლო** ჩუენ განუშორებელსა მას ერთობასა

სამებისასა ვიტყვთ, და ჴორცთ-შესხმასა **ქისა** იმრთისასა და ვნებასა. **წრა** თუ გარდაქცევით, არცა გარდაცვალებით სიმდიდრისა **შისისა**გან ერთისა მხოლოდსა აღვიარებთ ვნებასა და სასნაულთა, რომელნი გუასნავლეს, რომლითამე ივნო და რომლითამე აცხოვნა. **წრა** მისწავიეს განშორებად და ორ პირად ყოფად განუყოფელისა მის, არამედ კრძალულად ვჴმარხავ და არა განვჴყოფ. **ჰამეთუ** ღმრთეებად ჴორცად არა გარდაიქცა და არცა ჴორცი იმერთ იქმნა, გარნა სიტყუამან ჴორცნი შეისხნა და ჩემნი **შის** ყვნა და **შისი** იგი არა განიშორა.

წნ გვთხარ ჩუენ, ჴემმარიტი სარწმუნოებისა მბრძოლო და თვისთა თავის დამშჯელო, უკუეთუ ჩუენნი ჴორცნი არა შეისხნა **ქრისტემან**, ვითარ **წედასა** **შისსა** ერქუა **ქალწული**? უკუეთუ ესოდენსა მას საიდუმლოსა არა იპოვა, რამეთუ იმრთის-მშობელად მრწამს და აღვიარებ, რამეთუ **წმანუველ** შვა ჴორციელად, ვითარცა **შან** ჴემოქმედმან და **შხოლოდ-შობილმან** იცის **ქემან** მისმან. **თა** მე ამას ვინამებ და დავსწერ მას წმიდათა თანა იმრთის-მეტყუელთა კრებულთა, მამათა **ჩიკიადასათა** და **ქალკიდონისათა**, რომელი იგი ერთითა გონებითა თქუეს და დაამტკიცეს სარწმუნოებად. **წრა** შევეპოები მეფეთა, არცა პირთაგან მთავართადასა მეშინის, არცა სათნოებისათს კაცთადასა ვიტყვ ამას. **საშინელსა** მას მერმესა წარდგომასა მიმჯადენ მე შემატყუებელმან მხოლომან, რამეთუ არა ვტყუი.

19. **წნ** თქუენცა გვედრები, ნუ ვინ ცუდითა სიტყვთა სცთებით, რამეთუ **ხათოლიკც** **სკლესია** ერთსა **ქრისტესა**, **ქესა** იმრთისა ცხოვლისასა ქადაგებს, ვითარცა **სეტრე** ასწავა. **წრა** თუ ვინ **შას** ძმად აქუნდა, არა თუ სხუად სხუად, არა თუ ჴურჭრად სიტყვსა იყო მაცოლობელთაებრ, არა თუ წარმოჩინებით იქმნა იმერთ, არა თუ მთავრობისა მოღებით; სრული **ქც** სრულისა **შამისა**დ, ნათელი ნათლისაგან, ცხორებად ცხორებისაგან, ნყაროდ უკუდავი უკუდავისა ნყაროდაგან, გარნა ჩუენისა ცხორებისათს უჴორცოდ **შამისა**გან გარდამოჯდა და ჴორცნი შეიმოსნა **ქალწულისა**გან. **თა** ნუ სცთებით: «რამეთუ განწრწნიან გონებანი ტკბილნი **ზრახვათა ბოროტთა**»(1კორ.15,33). **აკუეთუ** ვინმე ამას სარწმუნოებასა, რომელი გვსწავიეს **ხათოლიკც** **სკლესია**დაგან, რომელ დადვეს წმიდათა მოციქულთა და მოძღუარ-

თა და წმიდათა მამათა, და შესძინებდეს რას სხუასა გარდაქცევით ანუ თუ ზაკუვით და რასმე აკლებდეს, შე-მცა-ჩუენებულ არს იგი, მარანათა.

11. **წ**ნ შევსძინო თქუმულთაცა და მნებას თქუენი განკრძალვად. **ქ**ამეთუ ჟამად-ჟამად შეკრულ იყვნეს განსაცდელთათჳს, მანკიერებაჲ იგი ძირითურთ აღმოჰფხურეს და ან **ს**კლესია იმრთისად მოციქულთა და მამათა დადებულსა კანონსა, ვითარცა მოეცა, ეგრე-ცა **ჰ**რწამს და ვითარცა **ჰ**რწამს, ეგრეცა ქად-აგებს. **წ**რა ლიქნისა სიტყვთა აცთუნებს რას, რამეთუ რომელნი შორს არიან, მოუნესს და

განყოფილთა შეაერთებს. **წ**ა რომელნი მორბიედ **შ**ისა, სიყუარულით შეიტყობს, მდგომარეთა განამტკიცებს და რომელნი ირყევიან, დაამყარებს; დაცემულთა აღჰმართებს, ურწმუნოთა მოაქცევს, მაცილობელთა წყალობით ასწავებს, კეთილად მორწმუნეთა აღიდებს და გვრგვოსან ჰყოფს და განამდირებს, და ლაღდებს და იტყვს: რომელი მიიღეთ და გესმა და ისწავეთ და იხილეთ **ხ**ემგან, ამას იქმოდეთ და იმერთი მშჯდობისად იყავნ თქუენ თანა, რამეთუ **შ**ისი არს დიდებაჲ ან და მარადის და უკუნითი უკუნისამდე, ამინ.

